

Priloga „Vrteu“.

Štev. 9. Ljubljana, 1. septembra 1912. XX. tečaj.

Zvečer.

11. Tamburica.

1.

Na tamburico
tiho sem zabrenkal;
tam od cerkvice
tiho je zaklenkal
zvon večerni „ave“,
kakor da prinaša
miljene pozdrave
mi od mamice.

V sinji dalji tam,
tam je domek moj,

tam je mamica,
tam je očka moj,
ah, tam daleč tam!
Tu v tujini pa —
tu tako sem sam!

Na tamburico
tiho sem zabrenkal,
zvon večerni
„ave“ je zaklenkal,
kakor zvon domačih tal...

2.

Zapel si, zvon, večerni
ave . . .

Oj, tja domov,
pod rodni krov,
stotere nesi mi pozdrave!

Povej, kak trda je tujina,
in mamici —
sporoči ji
gorak poljub, pozdrav
od sina!

3.

Lahno plava lunica
čez nebo,
v sobi poje strunica
žalostno
o domovju daljnem
pescico:

„Kje je tak toplo
kot pri mamici?
Kje je tak mehko
kot pri mamici
v tihi kočici?
Oj povejte, strunice!“

„Ah, nikjer, nikjer!“
vzdihajo mi strunice.
Lahno plava lunica
čez nebo,
v sobi poje strunica
o domovju daljnem
pescico . . .

4.

Vtihnile so strune
na tamburici.
Prišla je od doma
k meni sanjica,
pa potihnile so strune
na tamburici.

Vrni, vrni se domov!
Brž poromaj, sanjica,
preko pisanih dobnav,
brž poromaj, sanjica,
k moji skrbni mamici —
spet ponesi ji pozdrav!

Pa je rekla sanjica:
„Zdaj le, zdaj le moli
tvoja mamica,
zdaj le, zdaj le moli
zate mamica
k Tolažnici žalostnih.“

Šla je sanjica
v tiho, mirno nočko,
šla je sanjica
v tiho, mirno kočko,
k mamici . . .

Bogumil Gorenjko.

Srečni ljudje.

22. Svoj križ.

Legenda.

Po kamnati strmi poti ob solnčni vročini koraka romar, noseč težki križ svojega življenja.

Dan se je nagnil; ves zasopljen se ustavi, zamisli in začne mrmrati: »Ej, pač je težek križ, ki mi ga je naložil ljubi Bog. Oh, saj to vem, da moramo vsi nositi vsak svoj križ, da bomo podobni Jezusu Kristusu; toda križ, ki ga jaz nosim, me preveč teži. Moj Bog! Moj Bog! Ali bi mi ne hotel olajšati mojega bremena?«

In kmalu se ga loti spanec, hipoma se razgrne okrog njega velika svetloba; Jezus Kristus se mu prikaže in ga nagovori s prijaznim glasom: »Ti si torej želiš drugačen križ, kakor je tvoj?«

»O dà, Gospod! Jaz sem ubožec, staram se, ne morem več. Glej, že šestdeset let potujem in nosim ta križ, ki ga sicer ljubim, ker prihaja od tebe; pa vendar, Gospod, ko bi . . .«

»Pojdi z menoj, moj sin!« In zazdi se mu, da je pred veliko jamo; in Gospod mu reče: »Tukajle, glej, so zbrani v s i k r i ž i, ki naj bi po mojem usmiljenju odpirali ljudem nebeška vrata. Odloži kar pri vhodu svoj križ, pa vstopi in izbiraj ter si izberi križ, ki ti bo najbolj všeč.«

Romar vstopi; pa kar ostrmi pred to množico križev, ki jih je bilo treba nositi od začetka sveta in jih bo treba še prenašati do konca dni. In dolgo časa jih je ogledoval in izbiral. Potežka tega in onega, pa ga odloži; poizkuša zopet in zopet, pa pusti . . . Križi imajo različna imena: Huda vest, — zavist, — nehvaležnost, — nezvestoba, — obrekovanje, — izdajstvo, — uboštvo, — raznovrstne bolezni . . .

Pri vsakem križu je zagodrnjal: »Ne, ne, tega pa že ne. O moj Bog, ali si torej m o r a m izbrati?«

»Brez križa ne more biti nihče na tem svetu; brez križa ni krona v nebesih!« ga zavrne Jezus.

In romar začne zopet od kraja izbirati; zopet išče, preklada, poizkuša, da slednjič obupa in povesi glavo. »Poglej natančneje!« ga vzpodbuja prijazni glas Gospodov. Kar zagleda tam prav blizu praga križ, ki se mu zdi primeren in izmed vseh še najbolj všeč. Vzdigne ga, primerja na ramo, in vzdihljivej miru in zadovoljstva se mu ukrade izmed usten: »O, tega, se mi zdi, tega bom pa že nosil. Sicer je nekoliko težak, toda drugi so tako strašni. Ali ga smem vzeti, Gospod?«

»Le vzemi ga!« mu reče Jezus Kristus.

Razpne roke, da bi si ga naložil, pa glasno vzklikne ... Bil je namreč n j e g o v križ, oni križ, ki mu ga je bil Bog odločil v svojem usmiljenju, oni križ, ki ga je bil, češ da je pretežak, odložil prej pri vходу.

Odslej pa se je čutil naš romar zadovoljnega in srečnega. Pa to velja za vsakega človeka: le na ta način bo srečen, če voljno prenaša bridkosti, ki mu jih je Bog odločil, — če jih je celo vesel.

Ker se križa ne moreš iznebiti,
nad vse boš srečen, če voljno ga znaš nositi!

Gajželnik.

Zavriskal je in poskočil Pipanov Jožek. Bil je vesel samega sebe, in paše in solnca je bil vesel. Vrisk se je razlegel po ravni, da je odmevalo z vseh strani. Jožek je sedel ob grmu ter žvečil kisló jabolko. Krave so mulile travo, junec je vršal v grmovju in poskakoval. Liska je zamukala in pogledala tovarišico bevšo. Junička je zbežljala. Ustavila se je šele na drugem koncu travnika in obrnila pogled v dolino, v vas. Pipanov Jožek je odložil nož z jabolkom ter je hitel vračat neposlušno juničko. Z debelim koroščem jo je ošvrknil parkrat, in obrnila se je. Zopet je sedel Jožek zadovoljno poleg grmičevja. Rezal je po turško trdo jabolko. Včasih, ko je še platno pro-

dajal in nosil očala na hlačah, ga je znal zrezati samo po kranjsko. Pa je vstopil v šolo, se marljivo poprijel učenja in tudi sicer se je rad priučil kaj novega.

Rezijan je bil v vasi pretekli teden. Pobiral je cunje od hiše do hiše. Oglasil se je tudi pri Pipanovih. Mati so ga obložili s starimi krpami. Pristopili so oče in niso hoteli sprejeti plačila od ubogege Rezijana za raztrgane in obnošene srajce. »Le obdržite,« so rekli, »ker ste revni. Ne maram plačila za stare cunje, ki nam niso v nobeno porabo. Še veseli me, da jih odnesete.«

V vežo je stopil Franc z oprtanim košem. Iz njega so gledala rdeča jabolka, in malemu Jožku so se sline cedile po njih.

»Nate, mož, boste pokusili naše sadje.« Odložil je Rezijan svojo robo na tla, hvaležno sprejel jabolka in zahvalil očeta. Tudi Jožku so jih dali oče.

Ni se malo začudil Pipanov Jožek, ko je opazoval tujega moža, kako reže jabolko. — »Tako ga pa jaz ne znam, dajte še mene naučiti, mož.« Rezijan je zahehàl, prislonil Jožka na koleno in ga naučil po turško rezati jabolko.

»Z Bogom! Bog vam plačaj vse skupaj stotero! Mali me je zabaval, he, he, ha!«

Jožek je spremil Rezijana do vrat in je dolgo gledal za njim. »Mož je prijazen. Rad ga imam,« je menil za odhajajočim. »Naučil me je po turško rezati jabolko. To je nekaj novega. Hm, ded so mi veliko pravili o Turkih, kako krvoločni so in tako dalje. Ampak nikoli mi niso povedali, da znajo Turki drugače rezati jabolka, kot jih znamo pri nas. E, morda pa ded tega sami niso vedeli! To zna le Rezijan.«

Jožek je pojel jabolko. Sezul je nerodne škornje. Stresel je iz njih prst, ki se je bila nabrala vanje, ko je šel čez razorane njive za kravami.

Običajno je bil Pipanov Jožek bos. Toda sedaj je bila turšica požeta na turščnih lehah, ki so se širile zraven travnika. Če bi mu krava ušla nanjo, kjer je rasla še pesa, bi se lahko zbodel ob turščne štremlje, ko bi jo šel vračat. Zato je bil danes obut.

— Nič posebno židane volje ni bil. Molčal je in še peti se mu ni ljubilo. Nekam zamišljen in v globoke sanje je bil zatopljen.

V naravi je nastopala jesen. Septembersko solnce je pešalo. Polje je bilo večinoma prazno. Tupatam so počasi voli vlekli drevo; na drugem koncu pa so ponosni konji vlačili zobato brano. Sejali so ozimino. V medlih solnčnih žarkih se je pojavila zdaj-pazdaj kakšna brenčeča muha. In pa pastirji so še ubrali katerikrat na paši svoje glasove in nekoliko oživili dolgočasno tihoto.

Jožek je pomalcal kruh, ki ga je imel s sabo. Pa je bil še lačen. Vstal je, potipal po žepih, če kje tiči še kaj kruha. Pa če jih je še tako tipal in preobračal, — kruha ni bilo več in ga ni bilo. Nejevoljno je telebnil na tla in sedel na gajželnik z debelim korobačem. Ker je bil na grm prislonjen, se je vsled Jožkove teže prelomil čez sredo. Začudeno in strahoma je pogledal Jožek zlomljeni gajželnik. Smilil se mu je. Odkar je on pastir, še nikoli ni imel drugega. Na spaka, zdaj se mu je pa zlomil! To je pa več kot nerodno. Lep gajželnik, debel in dolg ter močan — pa ni več cel. »Ko bi ga zvezal,« je pomislil. Kmalu mu je šinila druga misel v glavo. »V stran vržem ti polovici in novega vrežem,« je zamrmral polglasno in skočil v grm. Lepo mecesново drevesce je padlo pod Jožkovim nožem. Otrebil ga je vej in oklestil. — Travnate bilke so umirale. Izginjale so po kravjih goltancih. Zadovoljno so mulile krave. Nobena se ni ozrla od svoje paše in nobena ni bezljala ali načajala. Vse so bile pridne, in pastir jih je v svojem srcu posebno hvalil.

Obraz Jožkov je žarel. Smehljaj se je rodil na njegovih licih in radostne občutke je čutilo njegovo srce. Gajželnik! Mecesnóv — svež in nov! Kdo bi se ga ne veselil? — Rajalo je Jožku srce, in prsi so mu vstajale. »Oče bodo veseli mojega gajželnika, ko ga jim pokažem, in mati bodo rekli: »Si že priden — — —.« Brat Francè me bo pohvalil, da sem dober pastir. Še dolgo je sedel pri grmu in mislil. Gledal je gajželnik, in zmirom lepši se mu je zdel.

Senca jelševega grma se je stegovala... Silila je naprej in naprej po travniku. Solnce je ugašalo. Polmrak je vstajal.

Krave so se nasitile. Poskakovale so po travniku. Le muza je bila bolj mirna. Junička je bila pa posebno razposajena.

»Da bi vas, — krave muhaste! E ti, muza, ti si še pridna, druge pa so potrebne šibe. Saj so mi rekli mati, ko sem vas gnal prvokrat na pašo: »Skakale bodo, ker so spočite in mlade. Edina, ki ti ne bo delala sitnosti, je muza. To je pohlevna in krotka žival, ker je že stara.« — »Koliko je pa stara?« — sem jih takrat vprašal. — »E, kaj bi, so rekli, toliko kot ti. Tako si boš najlažje zapomnil, mislim.«

»Hoj, muza! Jaz sem ravno toliko star, kot ti. Mati so me naučili, ko sem bil majčken, koliko sem star. In to še danes vem, ko je vendar že dolgo tega; vse prste pokažem na eni roki in še na drugi palec in kazalec. Toliko sem star, pravzaprav mlad. — Kaj bi? — Domov jih ženem, da mi ne bodo nagajale, pa je mir besedi.«

In uvrstil je Jožek vse krave in kravice v četo. Zavpil je: »Hej sivka, rjavka gej, pojdi domov,« in pomikale so se klavrno in zaspano po travniku. Zaspano in leno pa zato, ker so bile site.

Pot je držala čez hrib in mimo znamenja. Tam gori vrh hriba, ko se človek utruji od navkrebrne hoje, je stalo znamenje in stoji še danes. Križani visi na lesenem križu. Pod križem pa se kaže iz zemlje modrikasta glina. Glinast svet je tam. Poleg poti počiva velika skala, kjer se lahko potnik oddahne. Jožek je kričal nad živino, ki je le nerada šla navkreber v breg.

Pa je oplazil s korobačem in novim gajželnikom bevšo in sivko in ubogale so tudi druge ter so hitele. Jožek je mahal z gajželnikom po grmičevju, ki je bujno rastlo ob poti. Vrh hriba se je ustavil. Utrgal je na leševju par lešnikov, ki jih je isti hip uvidel, in jo zopet pobrisal za kravicami.

Šel je mimo znamenja. Odkril se je in izustil: »Molimo te, o Križani, in te hvalimo, ker si s svojim

Ob robkanju koruze.

križem svet odrešil.« — Jožek je že obiskoval eno leto šolo in jo je dovršil z dobrim uspehom. Bil je marljiv učenec in nikoli ga ni bilo treba v šoli karati, kaj še kaznovati. On ni bil neroden kot drugi in ne nagajiv. Ubogal je rad in vselej zvesto poslušal učiteljeve in katehetove nauke in lepe nasvete.

Gospod katehet so ga naučili v šoli, kako se mora reči, kadar se gre mimo znamenja. In Jožek je bil med prvimi, ki si je besede gospoda kateheta dobro zapomnil in jih izpolnjeval. Navadil se je in ponovil je te genljive besede vsakokrat, kadar je šel mimo razpela, in se je odkril.

Zmračilo se je. Poltema je že zagospodovala, ko je prižgal Jožek živino domov. V hlevu so stali na pražgi mati z mlečnikom v roki. »Sem mislila, da si že doma, pa si šele zdajle prižgal. — O, site pa so, dobro si jih napasel,« so menili mati.

Fant se ni dosti zmenil za materine besede. Danes mu je bila hvala postranska stvar. Glavno je, da ima nov gajželnik mecesnov. »Lepšega nima nihče izmed pastirjev. Še naš France, ki pravijo, da je fant od fare, nima takega,« je modroval sam pri sebi Jožek. Blisknil je v hišo k očetu in na njihovo vprašanje, če je dobro pasel, in če so krave site, ni imel časa odgovarjati.

»Oče, oče! Nekaj drugega je!« Lice mu je radosti sijalo, njegove oči so bile uprte v osornega očeta. »Moj gajželnik se mi je zlomil. Mislil sem, kaj mi je početi. Skočil sem v gozd in odrezal tégale. Kaj ni lep, le pogledjte ga! Lepši je kot kupljeni. Je vsaj trden, kupljeni se pa prehitro zlomi. Kajne, oče — —«

Tukaj so ga ustavili oče s svojo besedo.

»Jožek,« so rekli osorno in s trdim glasom. »Vem, da si gajželnik odrezal v našem gozdu, da ga nisi na tujem; ker je gozd poleg pašnika naš. Ampak nekaj drugega je, zaradi česar bova orala. Mlado mecesново drevesce! V kako veliko in mogočno drevo bi se bilo to drevesce razvilo, da ga nisi ti uničil. Goldinarje in svetle cekine bi midva dobila zanj, ko bi dorastlo. Kaj pa imaš zdaj od drevesca?

— Gajželnik! Pa boš ta gajželnik zlomil in bi prihodnjič na paši odrezal drugega, da ti danes ne zapretim. Tako bi šlo naprej, drevesce za drevescem, in godila bi se škoda. Torej poslušaj! Danes ti povem enkrat za vselej: Nikoli več se ne loti mladega drevesca v gozdu!»

»Oče, saj raste tam, kjer sem gajželnik odrezal, še eno mecesnovo drevesce.«

»Tiho, pravim. Sedaj nimaš nič govoriti. Ubogaj! Poslušaj me! Ko boš dorastel, se boš spomnil mojih besedi in dal mi boš prav in hvaležen mi boš. — Tako velik sem bil, kot si zdaj ti. Takrat sem pasel na griču, in prišli so tja moj oče vrsje kosit. Pa sem jim rekel: Oče, ali smem tole smrekico odrezati, da bom imel bič. »Ne,« so se oglasili. »To bo enkrat velika smreka in vesel je boš . . . Jožek, tista omara, ki je zgoraj na hiši, in ki jo imamo za obleko, je iz tiste smreke. Misli pa sedaj sam! Jaz sem ti povedal dovolj.«

Jožku so stopile solze v oči. Srčna čustva so se pojavila v vidni podobi — v vročih solzah. Ihtel je, in njegova mlada duša je bila razburjena. Kakor bi ladja pljuskala ob morske kleči in se zažanjala v nepremične skale, je pljusvalo v Jožkovem srcu. Očetove besede so ga globoko zbolele. Videl je očetovo ljubezen, njih upravičeno osornost in svoj greh je videl in ga pripoznal.

»Oče, odpustite! Nikoli več vam ne bom delal škode!« Pomenljive so bile te besede Jožkove, in oče so jih slišali natanko in slišali so skoro tudi utripljanje Jožkovega srca. Njegov kes so spoznali in mu odpustili.

»Priden bodi, Jožek, jaz ti odpuščam. —«

Očetu so postale oči motne, a Jožek ni opazil tega.

Več pa ni urezal mecesnovega gajželnika na paši, pa je bil vendar vesel in prepeval je pesmi, da so se razlegale v hribe in doline. Vukovoj.

Naše igre.

4. Čmrlji.

Moj prijatelj Francelj je pri sosedu pomagal spravljati seno. Kaj pa je dobil v plačilo? Precej vam povem.

»Francelj, seno bomo spravljali. Ali boš pomagal?«

»Bom, oče. Koliko mi boste pa dali?«

»Kar izberi si!«

»Ali bodo vsi čmrlji moji, kar jih bomo našli na vaših travnikih?«

Sosed se nasmehne, zadovoljno pokima in reče: »Francelj, vsi čmrlji bodo tvoji.«

Francelj je bil zadovoljen z majhnim plačilom.

Čmrlji! Koliko veselja smo imeli z njimi ob košnji! To so bile za nas čebele. Kakor so naši očetje posedali pred čebeljnakom, tako smo mi, njih otroci, posedali cele nedeljske poldneve pred čmrlji.

Ob seneni košnji smo prišli do čmrljev. Pa kako? Pomagali smo doma pri delu: mešali smo travo, da se je bolje sušila. Pa zašumi tam nekje v travi »dzxxx«, češ: fant, tukaj smo, če imaš korajžo.

»Čmrlji!«

Nehote se izvije otroku ta glas prav iz srca, polnega veselja nad najdenim bogastvom. Hitro pogledamo, kakšne vrste so: sivčki, črnčki, mešanica ali kakor se že imenujejo razne vrste čmrljev. Najdeno mesto zaznamujemo in zopet hitro na delo. Pa kaj! Samo roke so pri delu, misli pa uhajajo nazaj do čmrljev, od čmrljev pa na med. Opoldne naredimo hitro panj. Popoldne, ko je seno pograbljeno, spravimo previdno vso čmrljevo družino v novi dom, v panj; počakamo do večera, zvečer jih pa nesemo domov. Drugo jutro navsezgodaj pa treba vstati, odmašiti panj, in — o veselje — komaj jih odpremo, že se prikaže eden, da gre na pašo, da gre na cvetke po med in ga prinese še svojim bratom za zajtrk. Previdno ogleduje svoj novi dom, dvakrat, trikrat obleti vso okolico, potem pa odleti v širni svet s

trebuhom za kruhom — pravzaprav za medom. Taki gospodje, kakor so čmrlji, ne jedo kruha.

Panju se je pridružil panj. Kmalu jih je bilo pet, deset; največji bogatini med nami so jih imeli do dvajset panjev. Koliko nedelj in praznikov smo potem presedeli in preležali ob čmrljih! Ko smo se nagledali mojih, nas je povabil prijatelj Francelj, da smo šli gledat njegov zaslužek; za njim Jožek in Tonček. . . Šele noč nas je razgnala.

Prišla je jesen. Čebelarji takrat trgajo čebele in spravljajo čebelino bogastvo: med in vosek. Mi smo pa takrat trgali — čmrlje, kajne? O, kaj pa! Čmrlji so bolj prebrisani. Še pred trganjem so nam ušli, pustili pa v spomin prazno satovje — o medu ne duha, ne sluha.

Pa je bilo veselje, ki smo ga imeli s čmrlji, vendarle več vredno kot njih med.

J. E. Bogomil.

Ranjenec

Le poj mi ptičica lepo,
le poj mi zadnjikrat v slovo!

Čuj, zvon večerni se glasi,
ah meni zadnjikrat zvoni.

Saj predno svit napočil bo,
moj duh odtod se ločil bo.

Bil hrabro sem se dan na dan —
a ves napor je bil zaman.

Premažani smo bili mi,
a tujci s plenom so odšli.

A čuj! mrličem zdaj cinglja —
i meni pesem ta velja,

Le poj mi ptičica lepo,
le poj mi pesmico v slovo.

Saj nikdo se ne bo solzil,
ko hladni grob me bo zakril.

F. Osojski.

O, ko bi bila vedela!

Glam v samotnih hribih je živela uboga ženica. Njen sin je bil odšel v Ameriko, da bi tam obogatel. Vsak tretji mesec, že dve leti, je dobila pisemce, ki je bilo polno lepih načrtov za prihodnost, posebno pa polno ljubeznivih besedi, da se je uboga mati večkrat kar zjokala. A same besede je niso utolažile, ker sina le ni bilo. Živela je jako ubožno, pa se ni pritoževala.

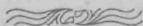
Nekega dne obišče gospod župnik njeno vas in se oglasi tudi pri njej. Najde jo vso objokano, s pismom v roki. Ogovori jo: »Pisal vam je sin, kajne?«

»Da, da, je pač dober ta moj sinko. Glejte, vsake tri mesece mi pošlje sliko one dežele, pa vselej ravno isto; že pet jih imam.« Pa pokaže duhovniku pet bankovcev po 100 frankov. Nikoli jih še ni bila videla, uboga ženica.

»Toda glejte, to je denar, denar za vas, denar, da vam ne bo treba trpeti pomanjkanja, preden pride on sam.« Vsa osupnela sklene roke dobra ženica in zaihti: »Moj otrok, kako si dober!«

Ni vedela, ni poznala onih listov, onih dragocenih podob, in je trpela. O, ko bi bila vedela! . . .

Tudi mi bi vse drugače ljubili Boga, ko bi prav spoznali njegove dobrote. Paillettes d'or.

Gad in slepec.

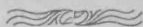
(Basen.)

Gad se je solnčil blizu gadne, na zelo izpostavljenem kraju. Mimo pride slepec.

»Hej, leni prijatelj, tu-le je pa nevarno ležati! Vsak sovražnik te lahko že oddaleč zagleda, ti pa nimaš kam pobegniti; v gadno pa ne moreš tako naglo.« — »Ej, meni se ne ljubi laziti v varnejše kraje!«

Pozneje je pograbila gada ropna ptica.

»Bedak!« siknil je tedaj gad, »zdaj šele vidim, da je lenoba pogubna!« Zvonimir Maslè.

Deklamovanke.

5. Naša Mimica.

Naša Mimica
ima punčiko
iz lesa.
Jo v plenice je povila,
jo je v zibel položila,
jo odela
in ji pela,
jo zibala.

A ker punčika ni spala,
močno se je hudovala.
Ji očesca je pokrila,
trudna Mimica je bila,
pa je Mimica zaspala,
oh, da, da
naša Mimica!

I. Mohore.

6. Nespametna ribica.

Tekle so, tekle so
bele vodice,
bile so struge jim
bele stezice.

Ribice modre pa
vado spoznajo,
ribiču z vado se
vjeti ne dajo.

V njih so se ribice
zlate igrale,
kakor bi ptičice
v zraku vršale,

Mlada le ščukica
ribiča sluša,
k vadi približa se
in jo pokuša.

Ribič na travniku
vado nastavi,
ribicam v vodi pa
deje in pravi:

Snedena ščukica
v trnik se zbode,
ribič potegne jo
urno iz vode.

»Ribice, ribice,
semkaj hitite.
Lačne ste revice,
tole užite!«

»Joj meni revici!«
Je vzdihovala,
»kaj nisem mamice
jaz poslušala!«

Kazimir.

Kratkočasnice.

1. Nekemu dečku se je sanjalo, da se mu je žebelj zabodel v nogo in ga je silno bolelo. Drugi večer gre kar obut spat, da bi se mu spet ne primerilo kaj takega.

2. Iz napačnega predalčka. Katehet: »Iz koliko delov obstoji človek?« — Učenec (ki ni pazil): »Iz odgovora in sedem prošenj.«

3. Nečimerna služkinja, ki hoče pri gospodi stopiti v službo. »Kako ti je ime?« jo vpraša gospa. — »Adamina mi je ime,« je odgovor. — »To je pa čudno ime,« odvrne gospa. »Kako pa ste prišli do tega?« — »Ja, veste, milostna, pravzaprav mi je ime Èva; ker je pa to ime tako starinsko, se rajši imenujem po Adamu — Adamina.«

Naloga.

(Priobčil Internus.)

Nadomestite številke s črkami tako, da bodo imele stopnice po vrsti ta-le pomen:

1	2	3	4	1. letni čas,								
	2	3	4	3	2. glagol v sedajniku,							
		3	4	3	4	3. član družine,						
			4	3	4	5	4. oseba iz sv. pisma,					
				3	4	5	4	5. hrana,				
					4	5	4	5	2	6	4	6. tudi oseba iz sv. pisma, v novi in stari zavezi.

Šaljivo vprašanje.

Kdo gleda naprej, pa vendar vidi, kaj je za njim?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)